Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)

z 20. novembra 2019 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Prisťahovalecká politika – Právo na zlúčenie rodiny – Smernica 2003/86/ES – Článok 5 ods. 4 – Rozhodnutie o žiadosti o zlúčenie rodiny – Dôsledky nedodržania lehoty na prijatie rozhodnutia – Automatické vydanie povolenia na pobyt“

Vo veci C-706/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pre cudzinecké spory, Belgicko) z 8. novembra 2018 a doručený Súdnemu dvoru 14. novembra 2018, ktorý súvisí s konaním:

X

proti

Belgische Staat,

SÚDNY DVOR (šiesta komora),

v zložení: podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa) vykonávajúca funkciu predsedníčky šiestej komory, sudcovia L. Bay Larsen a C. Toader,

generálny advokát: G. Hogan,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– belgická vláda, v zastúpení: C. Pochet, M. Jacobs a P. Cottin, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci C. Decordier a T. Bricout, advocaten,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

– Európska komisia, v zastúpení: C. Cattabriga, M. Condou-Durande a G. Wils, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

* Jazyk konania: holandčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny (Ú. v. EÚ L 251, 2003, s. 12; Mim. vyd. 19/006, s. 224).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pani X, afganskou štátnou príslušníčkou, a Belgische Staat (Belgické kráľovstvo), vo veci zamietnutia žiadosti pani X o udelenie víza, ktorú podala na účely zlúčenia rodiny, zo strany Belgického kráľovstva.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenie 6 smernice 2003/86 stanovuje, že „na ochranu rodiny a vytvorenie alebo zachovanie rodinného života je potrebné stanoviť materiálne podmienky na uplatnenie práva na zlúčenie rodiny na základe spoločných kritérií“.

4 Článok 1 tejto smernice 2003/86 stanovuje:

„Účelom tejto smernice je určiť podmienky na uplatňovanie práva na zlúčenie rodiny štátnymi príslušníkmi tretích krajín, ktorí sa oprávnene zdržiavajú na území členských štátov.“

5 Článok 2 uvedenej smernice znie:

„Na účely tejto smernice:

…

c) ‚garant‘ je štátny príslušník tretej krajiny oprávnene sa zdržiavajúci v členskom štáte, ktorý žiada alebo rodinní príslušníci ktorého žiadajú o zlúčenie rodiny, aby s ním boli spojení;

d) ‚zlúčenie rodiny‘ je vstup a pobyt rodinných príslušníkov štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa oprávnene zdržiava v danom členskom štáte, s cieľom zachovania rodinnej jednotky v členskom štáte bez ohľadu na to, či rodinný vzťah vznikol pred alebo po jeho vstupe;

e) ‚povolenie na pobyt‘ je každé povolenie vydané orgánmi členského štátu, ktoré umožňuje štátnemu príslušníkovi tretej krajiny oprávnený pobyt na jeho území v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 2 písm. a) nariadenia Rady (ES) č. 1030/2002 z 13. júna 2002, ktorým sa stanovuje jednotný formát povolení na pobyt pre štátnych príslušníkov tretích štátov [(Ú. v. EÚ L 157, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 3)];

…“

6 Článok 3 ods. 5 smernice 2003/86 stanovuje:

„Táto smernica neovplyvňuje možnosť členských štátov prijať alebo zachovať priaznivejšie ustanovenia.“

7 Podľa článku 4 tejto smernice:

„1. Členské štáty povolia vstup a pobyt podľa tejto smernice a za predpokladu splnenia podmienok ustanovených v kapitole IV, ako aj článku 16, týmto rodinným príslušníkom:

a) manželskému partnerovi garanta;

…“

8 Článok 5 uvedenej smernice stanovuje:

„…

2. K žiadosti je potrebné priložiť písomný dôkaz o rodinnom vzťahu a o splnení podmienok, ktoré sú ustanovené v článkoch 4 a 6 a kde je to uplatniteľné, v článkoch 7 a 8, ako aj overené kópie cestovných dokladov rodinného príslušníka/rodinných príslušníkov.

Ak je to potrebné s cieľom získania dôkazu o existencii rodinného vzťahu, môžu členské štáty uskutočniť pohovory s garantom a jeho/jej rodinnými príslušníkmi a viesť ďalšie vyšetrovania, ktoré sa ukážu byť nevyhnutné.

Pri posudzovaní žiadosti, ktorá sa týka nezosobášeného partnera garanta, členské štáty považujú za dôkaz rodinného vzťahu také faktory ako spoločné dieťa, predchádzajúce spolužitie, registrácia partnerstva a iné spoľahlivé dôkazné prostriedky.

…

4. Príslušné orgány členského štátu dajú osobe, ktorá podala žiadosť, čo najskôr písomné oznámenie o rozhodnutí, v každom prípade najneskôr do deviatich mesiacov od dátumu podania žiadosti.

Za výnimočných okolností, súvisiacich so zložitosťou posúdenia žiadosti, sa lehota uvedená v prvom pododseku môže predĺžiť.

Uvedú sa dôvody rozhodnutia o zamietnutí žiadosti. Akékoľvek dôsledky neprijatia žiadneho rozhodnutia do konca lehoty stanovenej v prvom pododseku sa vymedzia vo vnútroštátnych právnych predpisoch príslušného členského štátu.“

9 Článok 11 ods. 2 smernice 2003/86 uvádza:

„Ak utečenec nemôže predložiť úradný písomný dôkaz o rodinnom vzťahu, členské štáty vezmú do úvahy iné dôkazy o existencii takéhoto vzťahu, ktoré sa zhodnotia podľa vnútroštátneho práva. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti sa nesmie zakladať iba na skutočnosti, že chýba písomný dôkaz.“

10 Článok 13 tejto smernice stanovuje:

„1. Akonáhle je žiadosť o zlúčenie rodiny prijatá, príslušný členský štát povolí vstup rodinného príslušníka alebo rodinných príslušníkov. V tomto ohľade poskytne príslušný členský štát takýmto osobám všetky prostriedky potrebné na získanie požadovaných víz.

2. Príslušný členský štát udelí rodinným príslušníkom prvé povolenie na pobyt s dĺžkou najmenej jeden rok. Toto povolenie na pobyt je obnoviteľné.

3. Dĺžka trvania povolení na pobyt udelených rodinnému príslušníkovi/rodinným príslušníkom nie je v zásade dlhšia ako dátum skončenia platnosti povolenia na pobyt, ktoré má garant.“

Belgické právo

11 Článok 10 wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (o vstupe cudzincov na štátne územie, ich pobyte, usadení sa a vyhostení) z 15. decembra 1980 (*Belgisch Staatsblad* z 31. decembra 1980, s. 14584) v znení, ktoré sa uplatňuje na skutkový stav vo veci samej (ďalej len „zákon z 15. decembra 1980“), stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článkov 9 a 12, právo zdržiavať sa v Kráľovstve viac ako tri mesiace majú tieto osoby:

…

4. Nasledujúci rodinní príslušníci cudzinca, ktorému bolo pred najmenej dvanástimi mesiacmi umožnené alebo povolené zdržiavať sa v Kráľovstve neobmedzený čas, alebo ktorému bolo pred najmenej pred dvanástimi mesiacmi povolené usadiť sa tam. Táto dvanásťmesačná lehota neplatí, ak už pred príchodom cudzinca, ku ktorému sa má dotknutá osoba pripojiť, do Kráľovstva, existoval manželský vzťah, resp. registrované partnerstvo alebo ak majú partneri spoločné maloleté dieťa. Tieto podmienky týkajúce sa druhu a trvania pobytu sa neuplatnia, ak ide o rodinných príslušníkov cudzinca, ktorému bol povolený pobyt v Kráľovstve podľa článku 49 ods. 1 druhého alebo tretieho pododseku, alebo článku 49/2 ods. 2 alebo 3, ako osobe požívajúcej medzinárodnú ochranu:

– jeho zahraničný manžel/manželka alebo cudzinec, s ktorým uzavrel registrované partnerstvo považované v Belgicku za rovnocenné s manželstvom, a ktorý/á s ním bude žiť, pokiaľ sú obidve dotknuté osoby staršie ako dvadsaťjeden rokov. Táto minimálna veková hranica sa však zníži na osemnásť rokov, ak manželský vzťah, resp. registrované partnerstvo existovalo už pred príchodom cudzinca, ku ktorému sa má dotknutá osoba pripojiť, do Kráľovstva;

…“

12 Článok 12a ods. 2 zákona z 15. decembra 1980 stanovuje:

„Ak cudzinec uvedený v odseku 1 podá svoju žiadosť na belgické diplomatické alebo konzulárne zastupiteľstvo, ktoré je príslušné podľa jeho bydliska alebo miesta pobytu v cudzine, spolu so žiadosťou musí predložiť aj dokumenty preukazujúce, že spĺňa podmienky uvedené v článku 10 ods. 1 až 3, najmä lekárske potvrdenie, z ktorého vyplýva, že netrpí žiadnym ochorením uvedeným v prílohe tohto zákona, a výpis z registra trestov alebo rovnocenný dokument, ak je starší ako osemnásť rokov.

Za dátum podania žiadosti sa považuje deň, keď boli doručené všetky dokumenty podľa článku 30 zákona zo 16. júla 2004 o Zákonníku medzinárodného práva súkromného alebo podľa medzinárodných dohovorov v rovnakej oblasti.

Rozhodnutie vo veci povolenia na pobyt sa prijme a oznámi, pokiaľ možno čo najskôr a najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti uvedenej v druhom pododseku. Rozhodnutie sa prijme s prihliadnutím na celý spis.

Ak nie je splnená podmienka stanovená v článku 10 ods. 5 týkajúca sa dostatočných prostriedkov na živobytie, minister alebo ním poverená osoba na základe špecifických potrieb cudzinca, ku ktorému sa má dotknutá osoba pripojiť, a jeho rodinných príslušníkov určí, aké prostriedky na živobytie potrebujú, aby nepredstavovali záťaž pre verejné orgány. Na účely určenia tejto sumy môže minister alebo ním poverená osoba požadovať od dotknutého cudzina všetky užitočné podklady a informácie.

Vo výnimočných prípadoch týkajúcich sa zložitosti preskúmania žiadosti, ako aj v rámci vyšetrovania týkajúceho sa uzavretia manželstva podľa článku 146a Občianskeho zákonníka alebo podmienok partnerstva podľa článku 10 ods. 1 prvého pododseku bodu 5, môže minister alebo ním poverená osoba túto lehotu dvakrát predĺžiť vždy o tri mesiace odôvodneným rozhodnutím, ktoré sa oznámi žiadateľovi.

Ak v lehote šiestich mesiacov od dátumu podania žiadosti, ktorá bola prípadne predĺžená podľa piateho pododseku, nebolo vydané žiadne rozhodnutie, musí byť povolenie na pobyt vydané.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

13 Dňa 24. októbra 2013 predložila pani X, afganská štátna príslušníčka na belgickom veľvyslanectve v Islamabade (Pakistan) žiadosť o udelenie víza na účely zlúčenia rodiny, aby sa mohla pripojiť k pánovi F. S. M., afganskému štátnemu príslušníkovi, s priznaným postavením utečenca v Belgicku, ktorého označila za svojho manžela.

14 Rozhodnutím zo 16. júna 2014 gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (poverená osoba štátneho tajomníka pre azyl a migráciu, sociálnu integráciu a boj proti chudobe, Belgicko) túto žiadosť zamietla s odôvodnením, že nebol preukázaný manželský zväzok medzi pani X a pánom F. S. M.

15 Dňa 24. júla 2014 podala žalobkyňa vo veci samej proti tomuto rozhodnutiu žalobu na vnútroštátny súd, ktorým je Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pre cudzinecké spory, Belgicko). Rozsudkom z 15. júla 2016 tento súd uvedenú žalobu zamietol.

16 Dňa 22. augusta 2016 podala žalobkyňa vo veci samej proti tomuto rozsudku kasačný opravný prostriedok na Raad van State (Štátna rada, Belgicko).

17 Rozsudkom z 13. marca 2018 Raad van State (Štátna rada) zrušila rozsudok vnútroštátneho súdu z 15. júla 2016. Vo svojom rozsudku Raad van State (Štátna rada) v podstate rozhodla, že prekročenie lehoty upravenej v článku 12a ods. 2 zákona z 15. decembra 1980 vedie bez výnimky k vydaniu povolenia na vstup a pobyt žiadateľovi, takže žalobkyni vo veci samej malo byť také povolenie vydané, aj keď existujú pochybnosti o existencii jej manželského zväzku s pánom F. S. M. Okrem toho Raad van State (Štátna rada) vrátila vec vnútroštátnemu súdu na nové posúdenie.

18 Vnútroštátny súd, ktorému Raad van State (Štátna rada) vec vrátila, vysvetľuje, že je viazaný riešením, ktoré Štátna rada zvolila vo svojom rozsudku z 13. marca 2018, pokiaľ ide o použitie článku 12a ods. 2 zákona z 15. decembra 1980. Vzhľadom na to, že toto ustanovenie preberá článok 5 ods. 4 smernice 2003/86, má však tento súd pochybnosti o súlade takéhoto riešenia s touto smernicou.

19 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že v rozsudku z 27. júna 2018, Diallo (C-246/17, EÚ:C:2018:499), Súdny dvor rozhodol o výklade smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, 2004, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46) v tom zmysle, že príslušné vnútroštátne orgány nemôžu vydať *ex offo* pobytový preukaz rodinným príslušníkom občana Európskej únie, keď uplynula lehota šiestich mesiacov stanovená v tejto smernici na vydanie takéhoto preukazu.

20 Uvedený súd v tejto súvislosti v podstate zdôrazňuje, že automatické vydanie povolenia na pobyt rodinným príslušníkom štátneho príslušníka tretej krajiny za podmienok stanovených v článku 12a ods. 2 zákona z 15. decembra 1980 by viedlo jednak k tomu, že s rodinnými príslušníkmi tohto

štátneho príslušníka by sa zaobchádzalo priaznivejšie ako s rodinnými príslušníkmi občana Únie, a jednak, že by to mohlo narušiť cieľ smernice 2003/86, ktorým je určiť podmienky na uplatňovanie práva na zlúčenie rodiny štátnymi príslušníkmi tretích krajín, ktorí sa oprávnene zdržiavajú na území členských štátov.

21 Za týchto podmienok Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pre cudzinecké spory) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Bráni smernica 2003/86 – s prihliadnutím na jej článok 3 ods. 5, ako aj na jej cieľ, ktorým je určiť podmienky na uplatňovanie práva na zlúčenie rodiny – ustanoveniam vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorých sa článok 5 ods. 4 tej istej smernice vykladá v tom zmysle, že ak v rámci stanovenej lehoty nie je prijaté žiadne rozhodnutie, spôsobuje to vznik povinnosti na strane príslušných vnútroštátnych orgánov vydať dotknutej osobe *ex offo* povolenie na pobyt, a to bez predchádzajúceho konštatovania, že skutočne spĺňa podmienky na pobyt v Belgicku v súlade s právom Únie?“

O prejudiciálnej otázke

22 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má smernica 2003/86 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej príslušné vnútroštátne orgány v prípade nevydania rozhodnutia v rámci lehoty šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti o zlúčenie rodiny musia žiadateľovi *ex offo* vydať povolenie na pobyt, a to bez toho, aby bolo predtým nevyhnutne konštatované, že tento žiadateľ skutočne spĺňa podmienky na pobyt v hostiteľskom členskom štáte v súlade s právom Únie.

23 V tejto súvislosti z článku 5 ods. 4 prvého pododseku smernice 2003/86 vyplýva, že rozhodnutie o žiadosti o zlúčenie rodiny sa musí prijať čo najskôr a v každom prípade najneskôr do uplynutia lehoty deviatich mesiacov, ktorá začína plynúť od podania tejto žiadosti príslušným vnútroštátnym orgánom dotknutého členského štátu.

24 V súlade s článkom 5 ods. 4 tretím pododsekom druhou vetou smernice 2003/86 sa akékoľvek dôsledky nevydania rozhodnutia o žiadosti o zlúčenie rodiny do konca tejto lehoty vymedzia vo vnútroštátnych právnych predpisoch príslušného členského štátu.

25 V prejednávanej veci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, stanovuje režim implicitného prijatia, podľa ktorého nevydanie rozhodnutia o žiadosti o zlúčenie rodiny po uplynutí šesťmesačnej lehoty odo dňa podania žiadosti vedie bez výnimky k automatickému vydanie povolenia na pobyt žiadateľovi.

26 Hoci právo Únie nijako nebráni tomu, aby členské štáty stanovili režimy implicitného prijatia alebo povolenia, je tiež nevyhnutné, aby takéto režimy nezasahovali do potrebného účinku práva Únie (rozsudok z 27. júna 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, bod 46).

27 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že hoci cieľom sledovaným smernicou 2003/86 je podporovať zlúčenie rodiny (rozsudok z 13. marca 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, bod 45), zároveň podľa článku 1 tejto smernice v spojení s jej odôvodnením 6 je cieľom uvedenej smernice stanoviť na základe spoločných kritérií materiálne podmienky uplatňovania práva na zlúčenie rodiny štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa oprávnene zdržiavajú na území členských štátov.

28 Pojem „zlúčenie rodiny“ je definovaný v článku 2 písm. d) smernice 2003/86 ako vstup rodinných príslušníkov štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa oprávnene zdržiava v danom členskom štáte, na územie tohto členského štátu a ich pobyt v tomto členskom štáte, s cieľom zachovania rodinnej jednotky bez ohľadu na to, či rodinný vzťah vznikol pred alebo po vstupe garanta.

29 Podľa článku 4 ods. 1 smernice 2003/86 členské štáty povolia v súlade s touto smernicou na účely zlúčenia rodiny vstup a pobyt určitých rodinných príslušníkov garanta, medzi ktorými je okrem iných aj manželský partner garanta. Súdny dvor rozhodol, že toto ustanovenie ukladá členským štátom určité pozitívne povinnosti, ktorým zodpovedajú jasne definované subjektívne práva, pretože im ukladá za podmienok stanovených uvedenou smernicou povoliť zlúčenie rodiny určitých rodinných príslušníkov garanta bez toho, aby mali priestor pre voľnú úvahu (rozsudok z 27. júna 2006, Parlament/Rada, C-540/03, EU:C:2006:429, bod 60).

30 Pokiaľ však ide o procesné pravidlá, ktorými sa riadi podávanie a preskúmanie žiadosti o zlúčenie rodiny, článok 5 ods. 2 prvý pododsek smernice 2003/86 stanovuje, že k tejto žiadosti je potrebné priložiť „písomný dôkaz o rodinnom vzťahu“. Rovnako článok 5 ods. 2 druhý pododsek tejto smernice stanovuje, že „s cieľom získania dôkazu o existencii rodinného vzťahu, môžu členské štáty uskutočniť pohovory s garantom a jeho/jej rodinnými príslušníkmi a viesť ďalšie vyšetrovania, ktoré sa ukážu byť nevyhnutné“.

31 Okrem toho, pokiaľ ide o zlúčenie rodiny v prípade utečencov, z článku 11 ods. 2 smernice 2003/86 vyplýva, že ak utečenec nemôže predložiť úradný písomný dôkaz o rodinnom vzťahu, dotknutý členský štát vezme do úvahy iné dôkazy o existencii takéhoto vzťahu.

32 Z toho vyplýva, že príslušné vnútroštátne orgány musia vykonať preskúmanie existencie rodinných vzťahov uvádzaných garantom alebo jeho rodinným príslušníkom, ktorého sa týka žiadosť o zlúčenie rodiny.

33 Ak sa žiadosti o zlúčenie rodiny vyhovie, dotknutý členský štát povolí vstup rodinného príslušníka garanta a vydá mu prvé povolenie na pobyt v súlade s článkom 13 ods. 2 smernice 2003/86.

34 Z týchto úvah vyplýva, že príslušné vnútroštátne orgány sú pred schválením zlúčenia rodiny podľa smernice 2003/86 povinné konštatovať existenciu relevantných rodinných vzťahov medzi garantom a štátnym príslušníkom tretej krajiny, v prospech ktorého bola podaná žiadosť o zlúčenie rodiny.

35 Za týchto podmienok uvedené orgány nemôžu vydať povolenie na pobyt založené na smernici 2003/86 štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý nespĺňa podmienky stanovené touto smernicou na jeho vydanie (pozri analogicky rozsudok z 27. júna 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, bod 50).

36 Ako pritom vyplýva z bodov 17 a 25 tohto rozsudku, príslušné vnútroštátne orgány sú v prejednávanej veci podľa vnútroštátnej právnej úpravy, o ktorú ide vo veci samej, povinné bez výnimky vydať povolenie na pobyt podľa smernice 2003/86 žiadateľovi o zlúčenie rodiny po uplynutí lehoty šiestich mesiacov odo dňa podania jeho žiadosti, aj keď predtým nebolo konštatované, že žiadateľ skutočne spĺňa podmienky stanovené smernicou 2003/86 na jeho udelenie.

37 Takáto právna úprava tým, že umožňuje vydať povolenie na pobyt na základe smernice 2003/86 osobe, ktorá nespĺňa podmienky na jeho udelenie, narúša potrebný účinok tejto smernice a je v rozpore s jej cieľmi.

38 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je na položenú otázku potrebné odpovedať tak, že smernica 2003/86 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej príslušné vnútroštátne orgány v prípade nevydania rozhodnutia v rámci lehoty šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti o zlúčenie rodiny musia žiadateľovi *ex offo* vydať povolenie na pobyt, a to bez toho, aby bolo predtým nevyhnutne konštatované, že tento žiadateľ skutočne spĺňa podmienky na pobyt v hostiteľskom členskom štáte v súlade s právom Únie.

O trovách

39 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol takto:

Smernica Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej príslušné vnútroštátne orgány v prípade nevydania rozhodnutia v rámci lehoty šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti o zlúčenie rodiny musia žiadateľovi *ex offo* vydať povolenie na pobyt, a to bez toho, aby bolo predtým nevyhnutne konštatované, že tento žiadateľ skutočne spĺňa podmienky na pobyt v hostiteľskom členskom štáte v súlade s právom Únie.

Podpisy